

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Roučkou v právní věci žalobce **Mgr. K.L.**, zastoupeného JUDr. Robertem Lososem, advokátem, se sídlem *Nám. Republiky, 301 16 Plzeň*, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, odboru dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.3.2011, č.j. DSH/16212/10

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se u Krajského soudu v Plzni (dále jen krajský soud) domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Klatovy ze dne 12. listopadu 2010, čj. OD/10096/10-Ka. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen zákon o přestupcích), kterého se dopustil tím, že dne 2.5.2010 kolem 15:42 hod. po silnici číslo I/27 v obci Malá Víska ve směru Vrhavěč – Klatovy řídil motorové vozidlo tov. značky Audi A6 RZ..., se kterým při průjezdu kontrolního úseku v obci Malá Víska překročil dovolenou rychlost jízdy o min. 16 km/hod., když silničním radarovým rychloměrem RAMER 7 CCD zde byla tomuto vozidlu na kontrolním stanovišti v obci, v úseku maximální dovolené rychlosti jízdy 50km/hod., naměřená rychlost 69 km/hod., tudíž v daném místě a čase byla rychlost jízdy uvedeného vozidla minimálně 66 km/hod. Tímto jednáním jmenovaný porušil ust. § 18 odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen zákon o silničním provozu). Za tento přestupek byla jmenovanému

uložena podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 22 odst. 9 a 12, s přihlédnutím k ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, pokuta v částce 2.000,- Kč a současně bylo jmenovanému uloženo za povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000,- Kč.

V odůvodnění své žaloby žalobce tvrdil, že správní orgán se nedostatečně vypořádal s jeho námitkami, které uváděl v odvolání, důkazy v řízení provedené hodnotil v rozporu se zásadou materiální pravdy a tím žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou řízení spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti. Žalovaný, shodně jako správní orgán I. stupně, při hodnocení důkazů vyšel z výpovědí dopravních policistů S. a P., aniž by se dostatečně vypořádal s rozporu ve výpovědích těchto svědků a výpověď svědka Mgr. P. hodnotil jako omezeně použitelnou, aniž by zdůvodnil přesvědčivě proč a chybným způsobem hodnotil ve spise obsažené listiny. Podle žalobce je nepochybné, že dopravní policisté v rámci výkonu služby provedou a od doby prováděné kontroly 2.5.2010 do termínu jejich výsledku také provedli, stovky kontrol motorových vozidel a při takovém množství kontrol nelze proto vyloučit případnou záměnu skutkových okolností z jiné provedené kontroly v přibližně stejném časovém úseku. Policisté tvrdili, že se na kontrolu žalobce dobře pamatují proto, že žalobce nejprve souhlasil s vypsáním pokutového bloku, ale pak svůj souhlas odvolal. Na druhé straně se však policisté zcela lišili v líčení toho, jaké osoby se nacházely v kontrolovaném vozidle Audi. Svědek P. uvedl, že na místě spolujezdce seděla žena a vzadu asi dvě děti, zatím co svědek S. uvádí jednu osobu na místě spolujezdce, neví, jestli muž nebo žena a o jiných osobách na zadních sedadlech neví. Na rozdíl od žalovaného, žalobce tomuto rozporu přikládá podstatný význam, neboť dokládá, že dopravní policisté si prostě s ohledem na množství kontrol nemohou přesně pamatovat průběh každé kontroly a ani si nemohou pamatovat situaci v silničním provozu, při které kontrolované vozidlo zastavili. Žalovaný k věrohodnosti a k vyloučení záměny s jiným vozidlem a jiným řidičem argumentuje tvrzením policistů, že průběh kontroly byl výjimečný tím, že žalobce nejdříve souhlasil s přestupkem a po vypsání bloku odmítl pokutu zaplatit, a proto si vše dobře pamatují. Tvrzení policistů, že řidič s přestupkem souhlasí, ale odmítne podepsat blok a odmítne podepsat oznámení, není logické. Pokud řidič s přestupkem souhlasí, není žádného důvodu, aby nepodepsal pokutový blok a věc byla předána do správního řízení. Žalobce se odmítl podepsat a při výsledku u správního orgánu vysvětlil proč a žalovaný neměl důvod o jeho tvrzení nesouhlasu s přestupkem na místě samém pochybovat. Fakt, že řidič odmítne podepsat listiny hlídkou Dopravního inspektorátu Policie ČR na místě kontroly připravené, ještě bez dalšího neznamená, že původně souhlasil se spácháním přestupku. Důkazem o tom, že tvrzení policistů je pravdivé a řidič nejprve se spácháním přestupku souhlasil, by byl vyplněný blok na jméno a adresu žalobce. Podle tvrzení svědka S. takový blok existuje, ale v řízení předložen nebyl a správní orgán I. stupně ani žalovaný si jej nevyžádal. Žalobce tvrdil, že jeho výpověď o obsahu rozmluvy s policisty není v rozporu s výpovědí svědka P., jak žalovaný tvrdí. Tento svědek se ke způsobu komunikace žalobce s policisty na místě zastavení konkrétně nevyjádřil. Pokud svědectví Mgr. P. podle žalovaného lze použít pouze omezeně a v rozporu se závěrem správního orgánu I. stupně je nelze zcela odmítnout, pak je podivné, když žalovaný o pár řádků níže v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že víceméně se odvolací správní orgán ztotožňuje s vyhodnocením výpovědi tohoto svědka tak, jak učinil správní orgán I. instance. Úvahy žalovaného o hodnotě důkazu svědectví Mgr. P. jsou zmatečné, rozporné a nepřezkoumatelné. Základem úvah směřujících k vině žalobce, je přesvědčení žalovaného, že svědectví policistů o nepřetržitém sledování vozidla řízeného

žalobcem je přesné a pravdivé a lze zcela jednoznačně vyloučit záměnu s jinou kontrolou a jiným skutkovým dějem, když policisté si musí na vše dobře pamatovat. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí žalovaného je zmatečné při hodnocení provedení důkazů a je nepřezkoumané. Pokud je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, soud tuto skutečnost zjišťuje ex offio a soud napadené rozhodnutí zruší, aniž by se námitkami žaloby musel věcně zabývat.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě k tvrzení žalobce, že správní orgán I. stupně se nedostatečně vypořádal s námitkami žalobce, že důkazy vyhodnotil v rozporu se zásadami materiální pravdy, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné a že správní orgány vycházely zejména z výpovědí policistů S. a P., že s rozpory v jejich výpovědích se nevypořádal a bez uvedení důvodu uzavřel, že výpověď svědka Pavlíčka hodnotil pouze omezeně, uváděl, že v odůvodnění rozhodnutí rozebral podrobně svědecké výpovědi, které hodnotil jednotlivě, tak i v souladu s ostatními získanými důkazy. Výpovědi policistů porovnal s výpovědí svědka P. a výpovědí žalobce, výsledné hodnocení svědka P. podrobně rozvedl na str. 4 v odůvodnění svého rozhodnutí, na což odkázal. K dalšímu tvrzení žalobce, že vzhledem k velkému množství kontrolovaných vozidel může dojít u policistů k záměně okolností celého případu, žalovaný uvedl, že se jedná o tvrzení obecného charakteru, když svědci se k tomuto již vyjádřili při ústním jednání dne 2.9.2009. Žalovaný se dále vyjadřoval k tvrzení žalobce, který napadal skutkové okolnosti celého případu, kdy žalobce nejprve souhlasil s vypsáním pokutového bloku a pak svůj souhlas odvolal. Podle žalovaného policisté si projednávaný případ dobře pamatovali proto, že šlo o nestandardní řešení přestupkového jednání. Nejprve žalobce po zastavení vozidla policisty s přestupkem souhlasil. Vzhledem k uložení blokové pokuty žalobce zjistil, že nemá dostatečnou finanční hotovost a byl vypisován pokutový blok na pokutu na místě nezaplacenou. Následně odmítl blok žalobce podepsat a s přestupkem nesouhlasil. Proto bylo sepsáno oznámení o přestupku, které si žalobce přečetl, nevyjádřil se a odmítl jej podepsat. Popis svědků, který se týkal posádky vozidla, byl vyhodnocen tak, že toto nesouvisí s přestupkovým jednáním žalobce a bylo prokázáno, že žalobce nejel ve vozidle sám. Konkrétní specifikace osob ve vozidle není podle žalovaného relevantní vzhledem k přestupkovému jednání žalobce. Žalovaný zdůraznil, že policisté si případ žalobce pamatovali právě proto, že se žalobce nechoval oproti jiným řidičům standardně. Tvrzení žalobce, že si policisté měli své oznámení o přestupku před výpověďmi přečíst, nemá podle žalovaného oporu v provedeném dokazování. Policisté vypovídali i k tomu, že vypsáný pokutový blok na pokutu na místě nezaplacenou byl jako stornovaný u odpovědného pracovníka. Právní zástupce žalobce nenavrhol provedení důkazu tímto pokutovým blokem a správním orgánům postačovala výpověď policistů. Žalovaný dále uváděl, že pokud byl vypisován pokutový blok, což potvrdili policisté při výpovědi a bylo zaneseno i v oznámení o přestupku, pak původně souhlasil žalobce s vyřízením přestupku na místě. Oznámení přestupku předem nemohlo být připraveno, neboť značná část dokumentu obsahuje údaje o řidiči samotném a naměřené rychlosti a jeho následném jednání a údaje jsou zjištěny po zastavení vozidla. Žalovaný uváděl, že žalovanému správnímu orgánu I. stupně stačila svědecká výpověď policistů a návrh na doplnění dokazování stornovaný pokutový blok právní zástupce žalobce neuplatňoval ani v podaném odvolání. O svědeckých výpovědích policistů žalovaný neměl důvod pochybovat a výpověď žalobce o obsahu rozmluvy s policisty není v rozporu se svědkem P. Tento svědek se k rozmluvě mezi policisty a žalobcem nevyjádřil, neboť se o věc nezajímal a rozhovoru

nebyl přítomen. Tato námitka se žalovanému jeví jako nesrozumitelná, neboť toto žalovaný vůbec v rozhodnutí nekonstatoval a výpovědi svědka P. se zabýval žalovaný v rozhodnutí na str. 4 a je zcela zjevné hodnocení výpovědi s výpověďmi policistů. Je rozporné, když žalobce tvrdí, že svědek P. nebyl přítomen rozhovoru žalobce s policisty a zároveň seděl se žalobcem ve vozidle. To, že se blíže nevyjádřil, sám svědek potvrdil tím, že vypověděl, že občas dřímá nebo si četl, o hovor se nezajímal a k řešení věci se nemohl vyjádřit. K další námitce žalobce týkající se nesouhlasu se způsobem hodnocení výpovědi svědka P. žalovaný uváděl, že tato žalobní námitka se jeví jako nesrozumitelná. Správní orgán I. stupně vyhodnotil výpověď tohoto svědka jako neutrální a žalovaný jako použitelnou pouze omezeně. Žalovaný uvedl důvody, které jej vedly ke konkrétnímu hodnocení výpovědi svědka P. a závěry z vyhodnocení jak učinil správní orgán I. stupně, jsou víceméně totožné. Žalovaný neshledal rozpory a rozdíly ve vyhodnocení se správním orgánem I. stupně. Žalovaný komplexně své rozhodnutí nepovažoval za nepřezkoumatelné či zmatečné a uváděl, že uplatněné námitky žalobce v žalobě nenásvědčují tomu, že by žaloba byla důvodná a navrhl její zamítnutí.

Krajský soud vycházel z obsahu správního spisu, jehož součástí je oznámení o přestupku provedené Policií České republiky, Krajským ředitelstvím Policie Plzeňského kraje, dopravním inspektorátem Klatovy ze dne 18. května 2010 Městskému úřadu Klatovy, oznámení o přestupku z 2.5.2010, čj. KRPP-38287/PŘ-2010-030406, úřední záznam Policie České republiky z 2. května 2010. Součástí správního spisu je dále příkaz Městského úřadu Klatovy, kterým byl Mgr. K.L. uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zák. o přestupcích, za který byla uložena pokuta ve výši 2.000,- Kč, proti kterému podal Mgr. K.L. odpor. V dalším řízení o přestupku proběhlo ústní jednání dne 4. srpna 2010, při kterém se k obvinění vyjádřil právní zástupce žalobce, dále dne 2. září 2010 byl před Městským úřadem Klatovy vyslechnut svědek prap. P.P. a prap. P.S. Při ústním jednání dne 5.10.2010 před Městským úřadem Klatovy se k věci vyjádřil žalobce a dne 1.11.2010 před Městským úřadem Klatovy byl vyslechnut svědek Mgr. R.P. a při ústním jednání dne 1.11.2010 byl žalobce seznámen s podklady pro rozhodnutí a listinnými důkazy a k věci samé se vyjádřil.

Dne 12. listopadu 2010 Městský úřad Klatovy vydal rozhodnutí o přestupku, jehož výroková část byla výše prezentována. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uváděl, že k obvinění žalobce se vyjadřoval jeho právní zástupce tak, že žalobce od samého počátku s přestupkem nesouhlasil, a to byl důvod, proč nepodepsal oznámení přestupku do správního řízení. Uváděl, že není pravdou, že by policisté měli zastavené vozidlo Audi celou dobu na dohled do doby jeho dostižení, neboť v okamžiku překročení rychlosti v obci Malá Víska řídila toto vozidlo jiná osoba. Po zjištění zaměření došlo bezprostředně v úseku, kdy vozidlo ještě policejní hlídka nesledovala k okamžitému zastavení vozidla vysednutí řidiče a pokračování v řízení samotným žalobcem. Totožnost řidiče v okamžiku překročení rychlosti žalobce zná, ale využívá práva odepřít sdělení údaje správnímu orgánu s poukazem na § 60 odst. 1 zák. o přestupcích. V rámci vedeného ústního sjednání byli jako svědci slyšeni policisté P.P. a P.S., kteří předmětný přestupek zjistili. Svědci vypověděli, jakým způsobem vozidlo sledovali a potvrdili, že ve chvíli, když zjistili uvedený přestupek, vyjeli za vozidlem. Vozidlo jim z dohledu nezmizelo, měli jej neustále na očích a to od chvíle, kdy provedli měření jeho rychlosti jízdy do místa zastavení a kontroly tohoto vozidla. Svědci jednoznačně vyloučili možnost, že by došlo k výměně řidiče od chvíle, kdy jej zaměřili, do chvíle jejich kontroly.

Výpovědi svědků hodnotil správní orgán jako věrohodné a plně prokazující, že žalobce řídil v dané době uvedené vozidlo Audi a v obci Malá Víska překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci. Svědci věrohodně vysvětlili správnímu orgánu, že na předmětný přestupek si pamatují proto, že žalobce s přestupkem nejdříve souhlasil a poté nesouhlasil. Obvyklá praxe je taková, že řidič většinou od počátku s přestupkem nesouhlasí. Proto si svědci tento případ dobře pamatují. Správní orgán dále uvedl, že neměl důvod pochybovat o pravdivosti tvrzení svědků, kteří neměli na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem a vykonávali jen svoji služební povinnost. V popisu skutečností, jak policisté přestupkové jednání zjistili a následně řešili na místě kontroly vozidla, neshledal správní orgán rozpory a skutečnosti jimi uváděné plně spolu korespondovaly. Výpovědi svědků se lišily pouze v tom, kolik osob bylo ve vozidle, což ovšem nebyla relevantní skutečnost, která by mohla ovlivnit náhled správního orgánu nad věrohodností jejich výpovědí. Pro správní orgán bylo klíčové, že oba policisté vyloučili možnost výměny řidiče vozidla Audi, jelikož uvedené vozidlo měli od chvíle jeho zaměření, až do chvíle, kdy vozidlo bylo stavěno ke kontrole, neustále na očích. Svědek R.P. vypověděl, že se se žalobcem zná asi 25 let, je to jeho kolega z profese, vypověděl, že seděl vzadu, provozu se nevěnoval, částečně četl a podřimoval. Slyšel, jak řidička něco se žalobcem řeší a vyměňuje se za volantem. Dále se o věc již svědek opět nezajímal. Výpověď tohoto svědka vyhodnotil správní orgán jako neutrální. Obsahově významově byla směřována tak, že svědek nic neviděl, provozu se nevěnoval, četl si a podřimoval. Na druhou stranu podle správního orgánu se jeví jako podivné, že přesto si přesně pamatuje určitý inkriminovaný časový úsek, kdy se osoby jedoucí na předních sedadlech domlouvaly něco o rychlostech, pak si vyměnily řízení a za chvíli je stavěla hlídka policie. Dále již svědek opět nic nevěděl a o nic se nezajímal. Správní orgán v této části považovat výpověď svědka za účelovou s tím, že svědek mohl být ovlivněn tím, že je dlouholetým známým žalobce a tyto vzájemné vztahy by nasvědčovaly snaze svědka svému dlouholetému známému nepřítížit, ale spíše pomoci. Z tohoto důvodu výpověď svědka P. správní orgán považoval za účelovou. Správní orgán hodnotil důkazní materiály jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a vzhledem k výpovědi žalobce, vyjádření jeho právního zástupce a vzhledem k výpovědím svědků P. a S. vyhodnotil provádění dalších důkazů jako nadbytečné a dospěl k závěru, že bylo nepochybně zjištěno a prokázáno, že žalobce se dopustil protiprávního jednání naplňující skutkovou podstatu přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4, když porušil ust. § 18 odst. 4 zák. o silničním provozu, když se dopustil jednání, které je specifikováno ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní orgán dále vyhodnotil závažnost spáchaného přestupku a uvedl důvody, pro které přistoupil k uložení sankce pokuty ve výši 2.000,- Kč.

O odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí rozhodoval žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný rekapituloval průběh správního řízení a ke vznesené odvolací námitce na nesprávné zjištění skutkového stavu a nerespektování zásady materiální pravdy uváděl, že z výpovědi policistů svědků S. a P. vyplynulo, že oba se shodli na závěru, že v rámci dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích provádějí velmi často měření rychlosti vozidel, po změření rychlosti vozidla zastavují a kontrolují. Oba svědci rovněž vysvětlili, z jakých důvodů se na případ žalobce pamatují vzhledem k atypické situaci, kdy řidič s přestupkem a vyřízením v blokovém řízení nejprve souhlasil a pak po vypsání bloku na pokutu na místě nezaplacenou toto odmítl. Jejich výpovědi potvrzuje i obsah listinného důkazu oznámení o

přestupku, které sepsali policisté na místě, žalobce se mohl k němu vyjádřit a podepsat, což neučinil. Podle této listiny žalobce s přestupkem a blokovým vyřízením věci souhlasil. Jelikož řidič neměl dostatek finanční hotovosti, přistoupili policisté k vypsání bloku na pokutu na místě nezaplacenou, ale pak žalobce odmítl podepsat tento blok a bylo sepsáno oznámení o přestupku. Totožnost žalobce jako řidiče byla ověřena podle občanského průkazu, jehož číslo se ztotožňuje s číslem občanského průkazu, které předložil žalobce při ústním jednání dne 5.10.2010 a číslo řidičského průkazu předložené při kontrole se opět shoduje s řidičským průkazem uvedeným ve výpisu z evidenční karty řidiče. Podle žalovaného oproti skutečnostem důležitým pro prokázání spáchání přestupku, což zahrnuje změření rychlosti určitému vozidlu, sledování vozidla, zastavení a prokázání totožnosti řidiče, existují i okolnosti, které s přestupkovým jednáním nesouvisí, resp. nemají vliv na změření rychlosti a následné ztotožnění řidiče policejní hlídkou po zastavení. Takovou skutečností je přesný popis posádky vozidla. Policisté se sice neshodli v popisu posádky vozidla, ale uvedli, že řidič ve vozidle nebyl sám, přičemž další osoby ve vozidle uváděl i sám žalobce při ústním jednání dne 5.10.2010, kdy uváděl, že jel s osobou blízkou a známým. Známým byl slyšený svědek P., který měl sedět na zadním sedadle. Tento svědek vypověděl, že ve vozidle byly tři osoby, žena, žalobce a svědek. Lze shrnout, že všichni svědci a žalobce se shodli v tom, že ve vozidle kromě něj jely ještě jiné osoby. K výpovědi svědka P. správní orgán I. stupně uvedl, že byla s ohledem na skutkový stav neutrální a na základě argumentace správního orgánu I. stupně rovněž žalovaný dospěl k závěru, že výpověď tohoto svědka lze užít přiměřeně a nelze ji zcela odmítnout. Kromě jiných skutečností se výpověď svědka P. shodovala s tvrzením žalobce v tom, že v době měření rychlosti měla řídit vozidlo žena, osoba žalobci blízká, jejíž jméno svědek P. zapomněl a měli se pak vyměnit v řízení. Žalovaný rovněž vycházel ze závěru, že tento svědek si mohl v hrubých rysech skutkový děj pamatovat s ohledem na vyhodnocení tvrzení žalobce a svědecké výpovědi policistů, však jeho výpověď nemá oporu v provedeném dokazování. Z těchto důvodů žalovaný výpověď svědka použil pouze omezeně a ztotožnil se s vyhodnocením výpovědi tohoto svědka, jak bylo provedeno správním orgánem I. stupně. Žalovaný v další části odůvodnění se vyjadřoval k tvrzení žalobce, kterým v odvolání poukazoval na členitost trasy s tvrzením, že od místa měření rychlosti přes místo výměny řidičů, do místa zastavení policejní hlídkou nebyl přímý rozhled a že v době měření vozidel a zastavení policejní hlídkou byl hustý provoz a policisté nemohli tím bezprostředně bez časového odstupeu vozidlo žalobce sledovat. Žalovaný k těmto výtkám uváděl, že z náhledu na server www.mapy.cz bylo zjištěno, že předmětná trasa, jejímž výchozím bodem bylo místo měření rychlosti u obecního úřadu obce Malá Víska ve směru jízdy od Železné Rudy do Klatov, kdy k údajné výměně řidičů došlo u autobazaru za Malou Vískou a k zastavení vozidla žalobce došlo u autobusové zastávky u areálu firmy Šota, je přehledná s minimálními výchyly a vede po hlavní pozemní komunikaci bez nutnosti odbočení. Trasa je dlouhá přibližně 1,5 km, přičemž z místa měření rychlosti do místa zastavení není možné dohlédnout. Na trase je rozhled na vzdálenost 200 až 300 metrů. Charakter trasy podporoval výpovědi policistů, kteří uvedli, že když za změřeným vozidlem žalobce vyjeli, žádnému vozidlu nedávali přednost v jízdě, měli jej na dohled a měli s ním vizuální kontakt a nebylo mezi nimi žádné vozidlo. Největší vzdálenost mezi vozidlem služebním a vozidlem žalobce byla přibližně 150 metrů do doby, než se za vozidlem vydali a pak se vzdálenost zkrátila na 25 metrů a pak na konci obce vozidlo žalobce policisté v podstatě dojeli a hledali vhodné místo k zastavení. Policisté přitom nevypověděli, že by mělo dojít k odstavení vozidla žalobce u autobazaru a k výměně osob, na což by měli ničím nerušený výhled. Žalobce přitom uváděl,

že při údajné výměně u autobazaru za vesnici, která trvala 3-5 vteřin viděl po chvíli řízení za sebou na 150 metrů policejní vozidlo s majákem. Toto tvrzení je však nepravdivé v tom, že policisté měli s vozidlem žalobce neustálý kontakt, měli od konce obce Malá Víska jet za žalobcem na vzdálenost 150 – 25 metrů a hledali vhodné místo k zastavení. Vzdálenost, kde mělo dojít k následné výměně osob řidičů do místa, kde hlídka vozidlo odstavila, byla přibližně 235 metrů. Policejní hlídka musela v době příjezdu k autobazaru mít sníženou vzdálenost za vozidlem žalobce a na vozidlo měla nerušený výhled. Policisté jednoznačně vypověděli, že s vozidlem měli neustálý kontakt a po změření jej zastavili ke kontrole řidiče. Žalovaný dospěl k závěru, že mezi výpověďmi svědka P. a žalobce nejsou hrubé rozpory, neboť svědek si kromě komunikace mezi žalobcem a údajnou řidičkou vozidla Audi A6 v době změření v obci Malá Víska a pak před předsednutím žalobce na místo řidiče a následného zastavení vozidla hlídkou nic z daného dne nepamatoval, resp. ničemu nevěnoval pozornost (dřímával a četl si). Svědek vypovídal ve prospěch žalobce, který stanovisko k věci přednesl při ústním jednání dne 5.10.2010, a svědek měl již k dispozici kopie protokolu o svědeckých výpovědích policistů ze dne 2.9.2010 a byl mu znám jejich obsah. Žalovaný vyslovil podiv nad tím, že žalobce na místě kontroly po změření rychlosti hlídce neuvedl, že po celou dobu vozidlo Audi A6 neřídil, event. že se v řízení měnil s členem posádky vozidla. Žalobce vypověděl, že po zastavení mu policisté sdělili, jakého přestupku se dopustil a zda je ochoten zaplatit pokutu na místě. Žalobce odpověděl, že nesouhlasí a odmítá cokoli podepsat. Na to policisté měli reagovat sepsáním protokolu a odvolatel jim měl odpovědět, že nechť si jej klidně napíše, že protokol nepodepíše. Tato výpověď žalobce nemá oporu ani ve výpovědi svědka P. ani ve výpovědích svědků policistů a ani v listinném důkazu – oznámení přestupku. Výpovědi policistů a oznámení přestupku se přitom ztotožňují v tom, že po zastavení vozidla u areálu firmy Šota bylo žalobci sděleno překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci a spáchání přestupku, s čím řidič souhlasil. Byla mu udělena bloková pokuta 1.000,- Kč. Jelikož neměl u sebe finanční hotovost, byl vypsán blok na pokutu na místě nezaplacenou. Po vypsání bloku však žalobce odmítl tento blok podepsat a proto bylo sepsáno oznámení o přestupku, které odmítl žalobce podepsat a odmítl se k němu vyjádřit. Tvrzení žalobce a jeho právního zástupce, že od počátku se spácháním přestupku nesouhlasil, není podle žalovaného pravdivé. Tvrzení žalobce týkající se průběhu řešení přestupku policejní hlídkou nebylo podpořeno žádným důkazem, ovšem svědecké výpovědi policistů spolu korespondovaly a shodovaly se s obsahem listinného důkazu – oznámení o přestupku. Námitky vznesené v tomto směru, žalovaný hodnotil jako nedůvodné. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně a o skutkovém stavu neměl důvodné pochybnosti. Na základě těchto skutečností žalovaný odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Při přezkoumání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích řádně uplatněných žalobcích bodů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

O žalobě rozhodl krajský soud rozsudkem bez nařízení jednání, při splnění podmínek vyplývajících z ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zák. o přestupcích, přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/hod. nebo mimo obec o méně než 30 km/hod.

Podle § 18 odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/hod., jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla nejvýše 80 km/hod.

V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel krajský soud z řádně uplatněných žalobních bodů, kterými žalobce dokládal své tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Krajský soud se zaměřil na otázku, zda se správní orgán I. stupně a posléze žalovaný vypořádaly řádně s námitkami žalobce, které v průběhu správního řízení uplatnil a zda důkazy v řízení provedené správní orgány hodnotily v souladu se zásadou materiální pravdy. Podle § 3 zák. č. 500/2004 Sb. správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 téhož zákona. Z podkladů pro rozhodnutí, které měl k dispozici správní orgán I. stupně je prokázáno a vzhledem k postoji žalobce je hodnoceno jako nesporné, že dne 2.5.2010 kolem 15:42 hod. po silnici č. I/27 v obci Malá Víska ve směru Vrhavěč – Klatovy vozidlo tov. značky Audi A6 RZ... při průjezdu kontrolním úsekem v obci překročilo nejvyšší dovolenou rychlost jízdy minimálně o 16 km/hod. Z hlediska tvrzení žalobce však ve správním řízení zůstala sporná otázka, zda předmětné vozidlo řídil sám žalobce a zda byl pachatelem zjištěného přestupku. Tuto skutečnost zpochybňoval žalobce v průběhu správního řízení a na základě otázky položené jeho právním zástupcem svědkovi S., kolik vozidel v týdnu jako příslušníci policie kontrolují a na základě odpovědi svědka, že denně hlídka policie zastaví 40-60 vozidel, dovozoval, že policisté si na celou událost s ohledem na množství kontrol s odstupem času přibližně 4 měsíců, nemohou pamatovat. Tato pochybnost však nevyplynula z výpovědi slyšených svědků. Správní orgán I. stupně provedl výslech zasahujících policistů jako svědků a krajský soud posuzoval, zda tyto důkazy spolu s ostatními provedenými důkazy byly hodnoceny v rozporu se zásadou materiální pravdy, jak žalobce v žalobě tvrdil. V této souvislosti krajský soud konstatuje, že zásada materiální pravdy uvedená v § 3 správního řádu zák. č. 500/2004 Sb., nezakládá správnímu orgánu povinnost zjišťovat spolehlivě stav věci, neboť stěží lze vždy zjistit úplnou objektivní pravdu plynoucí z přesně a úplně zjištěného skutečného stavu věci, ale tato zásada správnímu orgánu ukládá za povinnost, aby zjistil tolik informací, kolik jich potřebuje pro učinění konkrétního procesního úkonu. V přezkoumávaném případě se jednalo o zjištění informací, které by potvrdily či vyvrátily, zda v přezkoumávaném případě došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku, který byl předmětem vedeného správního řízení. Krajský soud již konstatoval, že pro naplnění skutkové podstaty, byl potřebným způsobem zjištěn a v podstatě nerozporován, závěr o tom, že předmětné vozidlo v obci překročilo nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem a bylo nezbytné se zaměřit na zjištění, zda tohoto protiprávního jednání naplňujícího skutkovou podstatu přestupku se dopustil samotný žalobce jako řidič tohoto vozidla. V průběhu vedeného správního řízení příslušníci policie kontrolující vozidlo žalobce vypověděli jako svědci o okolnostech, za kterých bylo překročení rychlosti předmětným vozidlem zjištěno, a z jejich výpovědi nevyplynula pochybnost o tom, že by předmětné

vozidlo řídil někdo jiný než žalobce. Podle žalobce po průjezdu obcí Malá Víska u autobazaru mělo dojít k zastavení jeho vozidla a k výměně řidiče a dál měl vozidlem jet samotný žalobce, který po krátké jízdě viděl za sebou vozidlo policie s majákem ve vzdálenosti asi 150m za ním. Z místa tvrzené výměny řidičů na místo, kdy vozidlo žalobce bylo služebním vozidlem zastaveno je vzdálenost přibližně 235m. Tato skutečnost činí tvrzení žalobce nevěrohodným a podporuje výpověď svědků, zasahujících policistů, že za vozidlem žalobce jeli v tak krátké vzdálenosti, že by zastavení vozidla a výměnu řidičů museli vidět. Důkazy, které ve správním řízení byly shromážděny, správní orgán I. stupně i žalovaný vyhodnotily a dospěly k závěru, že předmětné vozidlo řídil žalobce, kterého též označily za pachatele předmětného přestupku. Krajský soud shledal, že ve správním řízení byly provedeny veškeré potřebné důkazy k tomu, aby byla respektována zásada materiální pravdy plynoucí z ust. § 3 správního řádu a rovněž shledal, že důkazy v tomto směru provedené byly řádně vyhodnoceny při respektování pravidel formální logiky. Proces hodnocení důkazů správním orgánem krajský soud vnímá jako autonomní proces, do kterého krajský soud může vstoupit pouze tehdy, pokud v proběhlém správním řízení nebyly provedeny veškeré nezbytné důkazy nebo pokud z provedených důkazů správní orgán dospívá k závěru, který není v logickém souladu s provedenými důkazy nebo je přímo v rozporu s obsahem správního spisu. V této souvislosti krajský soud pouze neakceptuje závěr žalovaného, že *výpověď svědka P. lze využít pouze omezeně*. Výpověď svědka je nutno co do hodnověrnosti hodnotit jako celek a nelze část výpovědi uznat za věrohodnou a ve zbytku již nikoli. Tento postup žalovaného však není vadou řízení, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí a to i proto, že výpověď tohoto svědka byla skutečně neutrální a neobsahovala skutečnosti svědčící zásadně ve prospěch nebo v neprospěch žalobce. Správní orgány v řízení tak provedly veškeré potřebné právně významné důkazy pro posouzení otázky viny a trestu, přičemž k těmto právně významným otázkám správně nepřiradily otázku, které konkrétní osoby tvořily posádku vozidla žalobce.

Krajský soud konstatuje, že je plným právem žalobce, aby si zvolil v řízení o přestupku, pro který je projednáván, vlastní strategii své obhajoby. Je však nutno zdůraznit, že odpovědnosti za spáchaný přestupek se nelze zbavit pouhým odkazem na to, že přestupek spáchala osoba žalobci blízká bez toho, že by žalobce tuto osobu identifikoval. Pokud žalobce přenášel odpovědnost za spáchání přestupku na jinou osobu, nemůže být sice nucen k tomu, aby osobu pachatele sám identifikoval, ale pokud tak neučiní, musí být srozuměn s tím, že správní orgán bude vycházet z ostatních důkazů, bude hodnotit a bude zkoumat, zda provedené důkazy samy o sobě dostatečně průkazně vedou k identifikaci pachatele přestupku (*obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.4.2004 čj. 2 As 3/2004-70 publikovaného pod č. 309/2004 Sb. NSS*).

Krajský soud na podkladě odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí shledal, že žalovaný své rozhodnutí podepřel důvody, které měly pro posouzení rozhodované věci právní význam a rozhodnutí žalovaného neshledal nepřezkoumatelným. Žalobní body uplatněné v žalobě krajský soud shledal nedůvodnými a na podkladě ust. 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že žalovaný, který v řízení dosáhl procesního úspěchu náhradu nákladů řízení neuplatnil.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. října 2012

Za správnost: Kovářiková

JUDr. Václav Roučka, v.r.
samosoudce